

PORAŽENI SE NISU VRATILI
S PUTOVANJA NA KOJE SU KRENULI,
ALI S VREMENA NA VRIJEME,
KADA SMO SAMI U SOBI,
ONI STOJE IZA NAŠIH VRATA I ČEKAJU.

Danijel Dragojević

Pokušavam da proteklo vreme dozovem u sećanje. Ali preda me ne izranja niz određenih dana, već privid požara i haosa. On mi se pričinjava kao crvena, difuzna noć, slična bolesnom dobu posle kataklizme. U sećanju pepeo kosmičkog požara zastire sunce; vazduh guši, pun isparenja, vreo i nepodnošljiv. Otežava disanje. Misao se rastače. Svest je troma: naviru samo slike.

Teško je, gotovo nemoguće razgraničiti čestice vremena i utvrditi kada se šta tačno dogodilo. U ovom trenutku, ja, svedok događaja, osećam potrebu da sve, što je postalo sadržina mog pamćenja, stavim na hartiju.

Samo tako neću prevariti. Ni sebe. Ni one kojima su ovi redovi posvećeni.